

Andrijin i moj tramvaj

„Ako nisam usrala nešto u našem odnosu, to znači da mi nije bilo dovoljno stalo. Jer kad god mi je do nekoga ili do nečega stalo, uvijek userem stvar.“ – rekla sam iskreno.

„Zašto?“

„Ne znam.“ – rekla sam neiskreno.

„Koliko ti možeš srati s tim komentarima, to je stvarno fascinantno.“

„Serem ti se na komentar.“ – odgovorila sam mu. Mi tako razgovaramo.

Volim povremeno popiti s njim. S Danijelom. Ne zato što mi plaća piće nego zato što povremeno o povremenim muškarcima u svom vjerojatno isto povremenom životu znam ispričati neke čudne priče. On me razumije. Sve i da me ne razumije, sluša me. A i on isto misli o ženama.

U zadnje vrijeme sam imala sreće. Mislim, nisam imala nesreće pa pretpostavljam da to znači da sam imala sreće. Nalazila sam se s nekim kog nisam, za promjenu, ni pokušala voljeti kao što se voli. I bio je lud. Ne u potpunosti, ali dovoljno. Zvao se Andrija i nikad me nije pitao zašto mislim da je lud. Ali da me je pitao, rekla bih mu da samo pravi luđaci znaju prepoznati prave luđake.

„Užasavam se bezalkoholnih pića.“ – rekao je ozbiljno. Konobarje nosio bezalkoholna pića za stol za kojim je sjedio sa svojim društvom.

Svi smo mi užasni, ili se užasavamo nekoga ili nečega. Ima ljudi koji se, poput Danijela, užasavaju bezalkoholnih pića. Ima ljudi koji se, poput mene, užasavaju svega. Ima ljudi koji nisu poput mene. Koji za sebe znaju reći da uvijek govore istinu. Isti su kao oni koji kažu da rade samo ono što žele, kao i oni koji kažu da se uređuju zbog sebe, a ne zbog drugih. I svi oni ostali čijoj skupini ne pripadam.

„I ja isto.“ – rekla samiako mi je bilo svejedno. Roditelji su me odavno naučili da tijekom jela ne gledam drugima u tanjur pa mi je bilo logično da ne gledam drugima ni u piće. Usput sam se sjetila kad sam zadnji put bila u tom kafiću. Nadam se da sam povraćala zeleno zbog juhe od avokada, a ne zbog bezalkoholnog koktela.

„Tvoj problem je u tome što zvučiš kao Robert Roklicer. Ti si ipak žensko.“

„Ma nemoj.“ Moj glas zaista više nije zvučao kao moj, ali to nije imalo nikakve veze s Roklicerom. Vjerojatno je imalo veze s time što čaroliju postojanjaotkrivam u otvaranju svoje duše i novčanika.Priznajem da sam nepažljiva s novcem, a s dušom sam još nepažljivija. Kao da je bacam drugima u piće.Samo, moja duša nije probavljiva.

„Zašto onda odjebu kad im kažeš da odjebu?“ – pitao me je malo glasnije, ali se nitko nije okrenuo.Konobar je bio naviknut na Danijelovu vulgarnost i moje suze. Zarađivao je na tome.

„Ne znam šta bih rekla.“Ali znam da bih se osjećala tužno, da se uopće osjećam.Ne osjećam više ni ljubav prema Andriji.

Andrijani je uvijek govorio istinu, ali je uvijek radio samo ono što želi i nije se uređivao. Kada bi otišao na piće, ne bi ga bilo par dana i nitko mu ne bi mogao prigovoriti. Imao je svoje razloge. Bilo je nečeg strašnog u toj njegovoj slobodi. Ja nikad nisam čak ni poželjela biti slobodna. Željela sam da me netko zarobi i zauvijek drži uz sebe, dalje od svega i svih. Kad god bih izašla iz nečijeg kaveza, osjećala bih se bolesno. Ne, sloboda nije bila za mene.

„Vidi tko je ovdje.“ – pokazaomi je.

Primijetila sam da je nedaleko od nas sjedilatekjedna od žena s kojima se Andrija nalazio. Čula sam njen smijeh koji mi je bio toliko užasan da nisam ni razmišljala o tome kako to da je nisam prije primijetila. A ona je, nedugo nakon ispuštanja smijeha koji mi je bio toliko užasan, došla za šank.Danijel je znao priču o tome. Priču o Andriji. Priču o njegovom ludilu, priču o mom ludilu.Ignorirali smo se za šankom. Šutjela sam. I ona je šutjela.

Nikad neću sjesti i bezbrižno polizati sol s limuna kao što je ona učinila u tom trenutku, ali ću se uvijek sjetiti kako sam lizala Andrijino lice i onih par pjega ili madeža na njemu. Nikad bezbrižno, uvijek sa željom da umrem. Nije me ozbiljno shvaćao. Tko bi me i mogao ozbiljno shvatiti, u to vrijeme sam se stalno smijala. Proračunato, da ga moja mladost i naivnost privuku. Da ne budem umorna i pametna kao žene njegovih godina. Ludoj osobi nikad ne daješ da ti liže lice. A ni druge stvari.Ne mogu ga kriviti, nije znao da sam luda. Je li me on učinio takvom, ili moj prvi pas Žučo koji je jednog dana samo otišao?Ili način na koji jepolizala sol? Otkad je ušla i sjela blizu nas, osjećala sam se kao da mi nestaju pjege s lica.

Šta je to trebalo značiti? Osim da trebam naručiti još jedno piće. Još deset pića. Otkad sam odlučila da više neću kontrolirati ni ljubav ni mržnju, bolje sam se osjećala. Stvarno ne želim više ništa kontrolirati. Nikad. Naručila sam pelinkovac.

„Ako voliš pelin, svidjet će ti se ljubiti moje uho.“ – Danijel se trudio da me oraspoloži. Samo, umjesto da se ja smijem, smijala se ona. Zašto mi je toliko smetala? Zaista je bilatek jedna od mnogih. I Andrija je bio tek jedan od mnogih, ali samo njega sam sanjala. Mislim, samo njega smo sve mi sanjale.

Bio je cuger upitnih higijenskih navika s kojim sam uvijek bila gladna, a nikad žedna. Nismo imali za kruh, ali smo uvijek imali za pivo. I oboje smo mrzili kad god bi netko spomenuo kruh kao osnovnu namirnicu. Nikad nije gledao na sat, nije ni imao sat, ali kad god bi netko prokomentirao da su se kazaljke poklopile, uvijek bi rekao: „Cuger na cugeru!“. Moja mama me je zamrzila zbog njega. Počela mi je spominjati sve stvari koje mi je pružila da se mogu školovati, ne izostavljajući ni pernice u osnovnoj školi. One skupe, na katove. Jesam li stvarno toliko lošazato što sam trošilasav novac na opijanje s njim? On nije radio. Nije ni želio raditi.

Kada je napokon shvatila da Andrija neće doći, požurila je s pićem. Bez riječi je napustila kafić, a pjege su se vratile na moje lice. I pelinkovac u moja usta.

„Slušaj, ne znam je li smiješnije biti nepotrebno iskren ili nepotrebno neiskren, ali znam da zapravo ne mogu više razmišljati o tome. Tajne su kao govna, ne valja ih zadržavati u sebi. Ako ih često i dugo zadržavaš, možeš se razboljeti. Slušam.“ – Danijel je opet bio malo glasnjiji i uzbuđeniji, ali se opet nitko nije okrenuo.

„Ništa. I dalje sam uvjeren da se film zove Tramvaj zvan mržnja.“

„Nije se vratio kući?“

„Ja se nisam vratila njegovoj kući.“

„Zašto?“

„Znam da mnogi ne vole emocionalno ucjenjivanje, ali to je ono što održava našu ljubav.“

„Slušaj, lakše ti je promijeniti sebe nego nekog drugog.“

„Ali ja ne želim mijenjati ništa. Meni se to sviđa. Volim kad patim. Ne volim kad piće platim.“ – suptilno sam ukazala na to da želim još jedno piće, a ne ozbiljan i težak razgovor.

Andrija i ja smo počeli živjeti zajedno istog dana kad smo se upoznali, tako što sam otišla kod njega na pivo. Nakon piva sam jednostavno ostala. Mislila sam da će mu smetati to što mi smeta što se nalazi s drugim ženama, ali smetalo mu je jedino to što ne jedem meso. Nisu mi

se sviđale žene s kojima se nalazio dok se nalazio sa mnom. Bile su ljepše od mene i pile su više od mene, ali ja sam bila zabavnija. Znala sam im skuhati kavu kad bi svi bili u kući. S puno šećera i puno pljuvačke. I nisam mogla učiniti ništa da to spriječim. Imao je svoje razloge.

„Kažeš li ti ikad nešto što misliš?“

„Ponekad. Kad nitko ne sluša.“ Ponekad stvarno kažem i ono što mislim.

Ponekad ga sanjam. Sanjam da se vozimo po cestama na kojima nema nikoga. Oko nas je trava, oko nas je i cvijeće. Sanjam da me vozi na biciklu i da mu vrištim u uho. Iznad nas su sivi oblaci, iznad nas su ptice. Legnemo na travu kad se umorimo, a u travi nema buba. Iznad nas je kiša. Topla kao ja, u one dane kada se ne želim ubiti. Šetamo pokisli, a ja spašavam puževe i gliste od njegovih ravnodušnih stopala. Od njegovih alkoholnih stopala. Ponekad sanjam da mogu spasiti i sebe. Ponekad sanjam da me voli, jer bih ga tada voljela bez obzira na sve. Zaboravila bih na sve njegove laži i on bi zaboravio na sve moje laži. Skakala bih mu u naručje kako samo djevojčice skaču u naručje i visjela bih mu oko vrata kako samo djevojčice vise oko vrata. I on bi me štiti od strašnih zvukova u sobi tijekom noći i opasnih buba i muškaraca poput njega. I u mom srcu više ne bi bilo novih ljudi, jer u srcu djevojčice ima mjesta samo za takvog cugera. Da, ponekad sanjam da sam njegova djevojčica-cugERICA i da me štiti od strašnih zvukova u sobi tijekom noći i opasnih buba i muškaraca poput njega. Jer čujem strašne zvukove u sobi tijekom noći. I bube hodaju po mom krevetu. Iz ormara i sa stropa me vrebaju muškarci poput njega. Sanjam da nije lažljivac, sanjam da nisam lažljivica. Sanjam da sam muškarac i da ga mogu udariti jer sam jača od njega. Pivskom bocom, po mogućnosti. Ne želim naknadu za povrat ambalaže.

„Pijmo do jutra.“ – rekao je Danijel. Ni on više nije želio teške i ozbiljne razgovore. „Zašto ne?“ – još je rekao, dok nas je konobar ravnodušno posluživao.

Ne sjećam se više ničegao toj večeri. Probudila sam se idući dan kod mame u stanu, u vrijeme ručka. Probudilo me je lupanje po vratima i deranje.

„Uvaaa!“ – Andrija me je zvao.

Mama nije rekla ni riječ. Tiho je zatvorila vrata za nama, ali je prije toga bacila pernicu iz prvog razreda osnovne škole na mene. Roza Barbie pernica na dva kata, s tragovima flomastera u unutrašnjosti, inače očuvana. Još uvijek se može koristiti. Bili smo tamo i

zaljubila sam se u njega, iako nisam htjela. Ne sjećam se zašto. Ali sloboda stvarno nije za mene.

„Dođi, skuhao sam nam juhu.“ – rekao mi je Andrija, ljubeći me u moju malu ruku.

„Kakvu?“

„Onu koju najviše voliš. Od piva.“

Ljubav se ne može izmjeriti? Moja može. Mjeri se u Budweiserima.